

**INSTRUKCJA
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH**

z dnia 17 sierpnia 1939 r.

o użyciu broni przez Policję Państwową.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 lutego 1939 r. o użyciu broni przez Policję Państwową i organa ochrony granic (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 95), oraz na podstawie art. 66 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1939 r. o Policji Państwowej i organach ochrony granic (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 27), a także art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1939 r. o Policji Państwowej, Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 5, poz. 27).

§ 2. Bronią w rozumieniu ustawy z dnia 23 lutego 1939 r. o użyciu broni przez Policję Państwową i organa ochrony granic jest wszelkiego rodzaju broń palna, granaty oraz szable i bagnety, w które są uzbrojeni przepisowo oficerowie i szeregowi Policji Państwowej oraz kandydaci na szeregowych Policji Państwowej, przyjęci do służby przygotowawczej w charakterze pracowników kontraktowych.

§ 3. Broń ma być użyta według jej właściwości, a więc karabiny, pistolety i rewolwery do strzału, bagnet nasadzony na karabinie do klucia, bagnet nie nasadzony na karabinie—do klucia lub cięcia, granaty przez miotanie lub wystrzelenie, szable — zasadniczo do cięcia i klucia.

§ 4. Za zamach na mienie publiczne, uzasadniający użycie broni w myśl pktu 2, art. 1 ustawy, należy uważać przede wszystkim zamach na budynki, obiekty rządowe i samorządowe, umyślnie uszkodzenie urzędzeń, przeznaczonych do komunikacji publicznej lub publicznego porozumiewania się, a w szczególności wszelkich obiektów kolejowych, telegrafów, telefonów, mostów, zamach na szpitale, na urzędzenia dostarczające wody, światła, ciepła lub energii, urzędzenia ochronne w kopalniach i fabrykach, urzędzenia służące do kanalizacji i na inne urzędzenia użyteczności publicznej.

Za zamach na mienie prywatne, uzasadniający użycie broni, należy uważać w pierwszym rzędzie rabunek, kradzież w czasie kłesk żywiołowych lub zamieszek, umyślnie podpalenie lasów, budynków, płonów nagromadzonych w jednym miejscu w polu lub zabudowaniach itp.

§ 5. Za niebezpiecznych przestępców, w myśl pktu 5 i 8 art. 1 ustawy, uważać należy zdrajców Państwa, bandytów, szpiegów, morderców, podpalaczy, fałszerzy pieniędzy, zawodowych koniokraków, włamywaczy, tudzież wszelkie osoby, dopuszczające się sabotażu tras kolejowych, telegraficznych lub telefonicznych, obiektów kolejowych, środków komunikacyjnych, obiektów i urzędzeń w zakładach użyteczności publicznej (elektrownie, gazownie, wodociągi itp.), uzbrojonych w broń palną dezertarów, włóczęgów i kłusowników.

§ 6. Za ciężkie przestępstwo uważa się zbrodnię.

§ 7. Dla udaremnienia nielegalnego przekroczenia granicy Państwa wolno oficerowi lub szeregowemu Policji Państwowej użyć broni, gdy osoba, co do której istnieje uzasadnione podejrzenie, że chce nielegalnie przekroczyć granicę, w strefie nadgranicznej nie zatrzyma się na wezwanie.

§ 8. W czasie pełnienia służby asystencyjnej oficer lub szeregowy Policji Państwowej może użyć broni tylko wtedy, gdy organ władzy, przy którym pełniona jest służba asystencyjna, nie mogąc wykonać swego zadania z powodu oporu zażąda pokonania oporu, a oficer lub szeregowy przez samo użycie siły fizycznej nie może oporu pokonać.

§ 9. Wartownikiem uprawnionym do użycia broni jest oficer lub szeregowy, który na podstawie specjalnego rozkazu lub przepisu pełni służbę dla ochrony osoby, dobra ruchomego lub nieruchomego albo uniemożliwienia osobom obcym dostępu do miejsca strzeżonego.

§ 10. Konwojentem uprawnionym do użycia broni jest oficer lub szeregowy Policji Państwowej, który pełni służbę konwoju osób aresztowanych i zatrzymanych, albo nieniasa państwowego lub prywatnego na podstawie specjalnego rozkazu lub przepisu.

§ 11. W razie zagrożenia życia lub zdrowia osób, których należy bronić, oficer lub szeregowy Policji Państwowej może użyć broni, jeżeli nie może osiągnąć celu przez inne środki.

§ 12. Jeżeli w celu obrony konieczne jest użycie broni, należy użyć wszystkich możliwych innych środków opanowania sytuacji, o ile takie środki dadzą się użyć dla osiągnięcia zamierzonego skutku.

§ 13. Jeżeli zwłoka nie grozi niebezpieczeństwem lub nie spowodowałaby udaremnienia pościgu (art. 3, ust. 3 ustawy o użyciu broni), należy osobę, przeciwko której broń ma być użyta, ostrzec głośno i w sposób zrozumiały.

§ 14. Oficerowie i szeregowi nieumundurowani przed wystąpieniem względnie użyciem broni powinni zawsze ujawnić swój charakter służbowy w sposób nie budzący wątpliwości i zrozumiały, np. przez okazanie znaczka ewidencyjnego, a jeżeli to jest niemożliwe, okrzykiem „policja! ręce do góry!”

§ 15. W miejscach, gdzie użycie broni może zagrażać bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia osób postronnych, należy zachować szczególną ostrożność.

§ 16. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą przepisy Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 maja 1929 r. w sprawie użycia broni przez oficerów i szeregowych Policji Państwowej (Monitor Polski Nr 116 z dnia 22 maja 1929 r., poz. 293) wraz ze zmianą tych przepisów, ogłoszoną w Monitorze Polskim Nr 206 z dnia 7 września 1929 r., poz. 490.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Stawoj Szkodkowski.*